

CHƯƠNG I

GÁC CỎ KHÔ

Người ta ngỡ lời mời tôi kể cho các bạn nghe về xứ sở sau lưng Gió Bắc. Một nhà văn Hy Lạp cổ đại từng nhắc tới tộc người sống ở đó. Nơi ấy cuộc sống dễ chịu đến mức người ta chẳng chịu nổi nữa nên trầm mình tự sát hết cả. Chuyện tôi kể không giống như vậy. Tôi nghĩ Herodotus đã hiểu sai về nơi ấy. Tôi sẽ kể cho các bạn nghe mọi sự diễn ra như thế nào với cậu bé từng đặt chân tới đó.

Cậu sống trong một căn phòng thấp phía trên nhà để xe ngựa; và đó nào phải xứ sở sau lưng Gió Bắc, mẹ cậu thừa biết vậy. Một vách phòng được dựng lên chỉ toàn bằng những tấm ván, mà chỗ ván cũ tới nỗi bạn có thể chọc con dao nhíp qua, chĩa thẳng vào gió bắc. Rồi cứ thế mặc cho gió bắc và con dao tự dàn xếp với nhau xem kẻ nào sắc hơn đi! Tôi đoán chắc nếu

bạn rút dao ra, cơn gió sẽ đuổi riết theo dao tựa con mèo bám đuôi con chuột, rồi chẳng mấy chốc bạn sẽ nhận ra mình nào có ở chốn sau lưng gió bắc đâu. Ấy thế mà, căn phòng này lại chẳng quá giá rét, trừ phi gió bắc thổi mạnh hơn bình thường: căn phòng tôi nhắc đến bây giờ vốn luôn lạnh lẽo, trừ lúc mùa hè, khi mặt trời hiện diện thường xuyên và miệt mài sưởi ấm. Quả thực, tôi không chắc liệu mình có nên gọi đó là căn phòng không nữa; bởi nó chỉ là gian gác xếp người ta trữ cỏ khô, rơm và yếm mạch cho lũ ngựa mà thôi.

Rồi khi cậu Kim Cương bé nhỏ – mà khoan: Tôi phải kể với bạn rằng, cha cậu bé, một bác xà ích, đã đặt tên cậu theo tên chú ngựa yêu thích của ông, mẹ cậu thậm chí chẳng phản đối lời nào – và đây, khi cậu Kim Cương bé nhỏ nằm dài trên giường, cậu có thể nghe rõ tiếng lũ ngựa phía dưới đang trệu trạo nhai trong bóng tối, hoặc lơ đãng đi lại trong cơn mơ. Cha của Kim Cương đã đóng cho cậu chiếc giường quay ván xung quanh trong gian xếp, vì căn phòng riêng của họ phía trên nhà để xe ngựa chật quá; rồi cha cậu lại cho ông ngựa già Kim Cương vào ngăn chuồng phía dưới chỗ giường ấy, vì ông ngựa này trầm tĩnh, không ngủ đứng, mà nằm xuống như một sinh vật biết điều. Nhưng dẫu lão ngựa có là sinh vật hiểu chuyện đến

bất ngờ, thì, khi cậu Kim Cương nhỏ tỉnh giấc giữa đêm, cảm nhận chiếc giường run run trong từng cơn gió bắc, cậu không nén nổi tò mò nghĩ rằng, nếu gió thổi sụp cả căn nhà và khiến cậu rơi tọt xuống máng ngựa, liệu lão Kim Cương có xới tái cậu trước khi kịp nhận ra cậu trong bộ đồ ngủ hay không. Dù lão Kim Cương yên tĩnh cả đêm, nhưng khi lão tỉnh, lão đứng dậy như động đất; thế là cậu Kim Cương biết ngay mấy giờ rồi, hoặc chí ít cũng biết nên làm gì tiếp theo, tức là chóng chóng vào lại giấc ngủ.

Cỏ khô dưới chân cậu, cỏ khô trên đầu cậu, cỏ chồng chất thành đống cao ngất tới tận nóc nhà. Quả thực, đôi khi chỉ có cơ xuyên qua một lối đi hẹp ngoắt ngoéo, cứ như thể được tạo ra cho cậu, thì cậu mới tới được chỗ giường mình. Mà kho trữ cỏ khô, dĩ nhiên, lúc nào cũng trong trạng thái vơi rất chậm mà đầy rất nhanh. Đôi khi, toàn bộ khoảng không gian xép, với những ô kính nhỏ trên mái cho các ngôi sao ngó vào, trải ra trước đôi mắt mở to của cậu khi nằm dài trên giường; cũng có khi, bức tường sợi cỏ vàng ươm, thơm ngát khép kín tâm nhìn của cậu xuống khoảng cách chỉ còn nửa thước. Đôi khi, lúc mẹ thay đồ ngủ cho cậu trong phòng bà, rồi bảo cậu tự mình lóc cóc chạy về giường, cậu sẽ lách vào giữa đống cỏ khô, nằm xuống đó ngẫm nghĩ xem bên ngoài gió lạnh thế nào, còn trong này, trên giường sẽ ấm áp ra sao, và rằng cậu có thể phóng vèo về giường bất cứ khi nào cậu muốn, chỉ có điều cậu hăng còn chân chờ; cậu sẽ bị lạnh xiu xiu trước đã. Mà cậu càng lạnh, trên giường sẽ càng ấm; nấn ná mãi, cậu mới trườn ra khỏi đám cỏ, phóng như tên về giường, trùm kín mít, cuộn người lại, tự nhủ mình mới hạnh phúc làm sao. Cậu nào biết mảy may rằng gió bắc đã luôn vào khe hở trên tường, thổi quanh cậu suốt đêm. Vì phía sau giường cậu chỉ có những tấm ván dày cỡ ba phân, còn phía bên kia tấm ván chính là gió bắc.

Mà, như tôi đã nói, mấy tấm ván đó vừa mềm vừa bở. Để cho chắc chắn, mặt ngoài vách ván đã được quét hắc ín, nhưng nhiều chỗ trông còn giống bụi nhùi hơn là mặt gỗ. Bởi vậy mới xảy ra chuyện phần ván mềm bị mủn ra. Cậu Kim Cương phát hiện vào tối nọ, sau khi đặt lưng nằm xuống, một mẩu gỗ bực ra, rồi gió thổi tràn lên người cậu với khí thế lạnh lẽo và có phần ngạo nghễ. Tới nước này, cậu không có ý định để mặc chuyện sai quấy chẳng thêm giải quyết; vì thế, cậu nhảy khỏi giường, móc lấy sợi cỏ khô be bé, cuộn xoắn rồi gập lại ở giữa, tạo thành một chiếc nút, đem bịt cái lỗ trên tường. Nhưng khi Kim Cương đang thêm thiếp, gió lại bắt đầu thổi ráo riết và dữ dội hơn, hất văng cái nút ra đập trúng mũi cậu, mạnh tới mức khiến cậu bừng tỉnh, lắng nghe tiếng gió rít chói tai qua lỗ hổng. Cậu lùng kiếm cái nút cỏ khô, nhặt nó lên, nhồi vào chặt hơn, và chỉ vừa mới đặt lưng xuống lần nữa thì *bốp!* cùng tiếng rít hung dữ phía sau, cái nút lại đập vào cậu, lần này lên má. Cậu nhòm dậy lần nữa, làm cái nút cỏ khô khác, rồi nhồi thật mạnh vào lỗ hổng. Nhưng cậu chỉ vừa mới nằm lại thì *bốp!*, cái nút đập lên trán cậu. Cậu bỏ cuộc, kéo quần áo che quá đầu, rồi chẳng mấy chốc ngủ thiếp đi.

Mặc dù hôm sau nổi bão dữ, cậu bé Kim Cương đã quên tiết chuyện lỗ hổng, vì cậu còn bận dựng

hang bên cạnh lò sưởi của mẹ bằng một chiếc ghế gãy, một cái ghế đầu ba chân và một tấm chăn, rồi ngồi tịt trong đó. Ấy vậy mà, mẹ cậu phát hiện ra lỗ thủng kia, nên đã dán một mảnh giấy xi măng che đi. Bởi thế, khi Kim Cương rúc vào giường tối đó, cậu chẳng có dịp mà nhớ ra nó nữa.

Thế nhưng, chỉ chốc lát sau, cậu nhòm dậy lắng nghe. Ai đang nói chuyện với cậu thế nhỉ? Gió đang nổi lên, càng lúc càng âm ỉ, toàn những tiếng gầm gào